Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 224 121 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN**
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 januari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 24 september 2010 gegrond verklaard. Verzoeker krijgt een tijdelijke verblijfsmachtiging in de vorm van een A-kaart, geldig tot 8 oktober 2011. Deze A-kaart wordt daarna nog tweemaal verlengd, een laatste keer tot 8 oktober 2013.

1.2. Verzoeker treedt op 13 mei 2013 te Marokko, per volmacht, in het huwelijk met A.S., die over een onbeperkt verblijf in België beschikt.

1.3. Op 13 november 2013 neemt de verwerende partij een beslissing om de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer te verlengen omdat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn. Op dezelfde dag neemt de verwerende partij ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden verzoeker op 26 maart 2014 betekend. Het beroep dat verzoeker hiertegen indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen bij arrest nr. 220 484 van 30 april 2019.

1.4. Op 6 mei 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging op grond van de artikelen10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 5 oktober 2014 wordt verzoeker nogmaals bevolen om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 12 oktober 2014.

1.6. Op 4 juni 2015 neemt de verwerende partij een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 14 juli 2015. Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen1 is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 06.05.2014 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:
Naam: [S.] Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: […]
Geboorteplaats: […] Identificatienummer in het Rijksregister: […]
Verblijvende / verklaart te verblijven te: […]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene haalt aan dat hij de echtgenoot is van de mevrouw [A.S.] welke in het bezit is van een F+kaart sinds 05.05.2009 en dat zij reeds meer dan 12 maanden gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen, dat zij op 13.05.2013 gehuwd zijn. Tevens haalt betrokkene aan dat hij jarenlang legaal in België heeft verbleven, dat het grootste deel van zijn familie in België woont en dat hij ginderachter geen huis of werk meer heeft. Dit zijn geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België verantwoorden.

Het legaal verblijf dat betrokkene bekwam op basis van medische reden op 24.01.2011 en beëindigd werd op 08.10.2013 door de stabiele gezondheidstoestand van betrokkene, doet geen afbreuk aan het feit dat hij bij zijn aanvraag tot gezinshereniging op 06.05.2014 in het bezit dient te zijn van het noodzakelijke visum. Betrokkene had namelijk bij de beëindiging van zijn verblijfsrecht op basis van medische reden op 08.10.2013 het land moeten verlaten; hij werd tengevolge daarvan dan ook op 13.11.2013 uit het vreemdelingenregister geschrapt. Betrokkene was dus reeds meer dan zes maanden in illegaal verblijf bij de indiening van huidige aanvraag. Pas op 05.05.2014 ondernam betrokkene de eerste stappen om zich in regel te stellen op basis van zijn huwelijk met zijn echtgenote niettegenstaande hij al sedert 13.05.2013 gehuwd is.

Het feit dat betrokkene ondertussen gehuwd is, weerhoudt hem er niet van alsnog terug te keren naar het land van herkomst om zich in orde te stellen met de vereiste documenten. Betrokkene haalt ook aan dat hij in het land van herkomst geen huis meer heeft om aldaar een tijdje te verblijven om zich in orde te kunnen stellen. Nochtans wordt in de huwelijksakte d.d. 31.05.2013 van betrokkene duidelijk vermeld dat hij een domicilie heeft in Marokko, rue […].

Bovendien haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen werk heeft. Dit is geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis. Betrokkene beweert ook dat het grootste deel van zijn familie in België verblijft, wat niet uitsluit dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Bovendien heeft betrokkene geen familie nodig om een visum aan te vragen in zijn land van herkomst.

De aanwezigheid van zijn echtgenote op het Belgische grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf.

De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving. Betrokkene wist bij het bekomen van het verblijfsrecht voor medische reden immers dat het slechts om een tijdelijk verblijfsrecht ging."

1.7. Op dezelfde dag neemt de verwerende partij ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten
Naam: [S.]
Voornaam: [A.]
Geboortedatum: […]
Geboorteplaats: […]
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15/12/1980 : legaal verblijf verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen voor wat betreft het bestreden bevel maar doet ter terechtzitting afstand van deze exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd. Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied. Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.) Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet; Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat verweerster onterecht in haar beslissing doet uitschijnen dat verzoeker bewust maandenlang heeft gewacht (volgens verweerster zes maanden) om zijn aanvraag tot verblijf op basis van zijn huwelijk in te dienen, hoewel hij reeds gehuwd was in mei

2013 en dus tijdens zijn legaal verblijf in België, zodat zij hiermee geen rekening kan houden bij het nemen van haar beslissing. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag deed tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9 ter vreemdelingenwet op datum van 21/01/2010. Verzoeker had een hersentumor en diende hiervoor een zware operatie te ondergaan. Zijn verzoek werd ontvankelijk verklaard op 01/09/2010 en gegrond verklaard op 24/09/2010 waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Op datum van 13/11/2013 werd beslist het BIVR niet te verlengen, omwille van de stabilisatie van de gezondheidstoestand van verzoeker. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op datum van 26/03/2014. Dit wil zeggen dat verzoeker maar liefst onafgebroken 3 jaar en 8 maanden legaal op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Verzoeker is in die periode ook gehuwd met zijn echtgenote, mevrouw [A.S.] te Marokko op 13.05.2013. Op dat ogenblik had verzoeker dus perfect een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen tijdens zijn legaal verblijf in België. Verzoeker was echter niet op de hoogte van de bestaande wettelijke reglementering, en met name dat een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn huwelijk met zijn echtgenote die niet de Belgische nationaliteit heeft, dient te gebeuren ofwel vanuit legaal verblijf ofwel in land van herkomst. Integendeel, toen verzoeker zijn buitenlandse huwelijksakte aanbood ter erkenning bij de Ambtenaar van de Burgerlijke stand in december 2013 werd hem meegedeeld dat hij eerst de beslissing tot erkenning diende af te wachten, wat uiteraard niet klopt. Indien hij toen juist was geïnformeerd, dan had hij uiteraard onmiddellijk na zijn huwelijk in mei 2013 zijn aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn huwelijk in België ingediend. Het is pas nav. de beslissing tot stopzetting van zijn BIVR dat hem ter kennis werd gebracht op 26.03.2014 dat hij een raadsman raadpleegde die hem duidelijk maakte dat hij uiteraard de beslissing van de Ambtenaar niet diende af te wachten om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Bijgevolg maakte verzoeker in mei 2014 een afspraak bij het vreemdelingenloket. Het is dus niet zo dat verzoeker "ter kwader trouw" of "bewust" 1.5 jaar lang heeft gewacht om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Integendeel indien verzoeker had geweten welke consequenties dit alles met zich meebracht had hij onmiddellijk na het afsluiten van het huwelijk een aanvraag ingediend in België, wat uiteraard perfect mogelijk was aangezien partijen zijn gehuwd in mei 2013 en de beslissing tot stopzetting van zijn BIVR pas werd genomen in november 2013 en ter kennis werd gebracht in maart 2014 ofwel bijna 1 jaar later. Onterecht beweert verweerster dan ook in zijn beslissing dat 'verzoeker pas legaal verblijf bekwam op basis van medische redenen op 24.01.2011 en dat dit legaal verblijf beëindigd werd op 08.10.2013" Verzoeker zijn aanvraag op basis van artikel 9 ter vreemdelingenwet werd ontvankelijk verklaard op 01.09.2010 zodat verzoeker vanaf die datum legaal in België verblijft. Bovendien werd de beslissing tot stopzetting van zijn BIVR genomen op 13.11.2013 en niet 8.10.2013 zoals verweerster onterecht beweert. Bovendien werd de beslissing tot intrekking van zijn BIVR pas aan verzoeker ter kennis gebracht op 26.03.2014 zodat verzoeker niet begrijpt dat hij reeds op 13.11.2013 uit het vreemdelingenregister werd geschrapt. Op dat ogenblik was verzoeker niet eens op de hoogte van de beslissing tot intrekking van zijn BIVR. Onterecht meldt verweerster dan ook in haar beslissing: "Betrokkene was dus reeds meer dan zes maanden in illegaal verblijf bij de indiening van huidige aanvraag. Pas op 05.05.2014 ondernam betrokkene de eerste stappen om zich in regel te stelen op basis van zijn huwelijk met zijn echtgenote niettegenstaande hij al sedert 13.05.2013 gehuwd is."(eigen onderlijning) Verzoeker werd in kennis gesteld van de beslissing tot intrekking van zijn verblijf op 26.03.2014. Zes weken later en geen zes maanden later vroeg hij om een afspraak bij het vreemdelingenloket om zijn aanvraag tot verblijf op basis van zijn huwelijk in te dienen. Kort samengevat kan men dus stellen dat verzoeker: 1. Op 13/05/2013 is verzoeker gehuwd met zijn echtgenote; 2. Dat hij begin december 2013 zijn huwelijksakte heeft aangeboden bij de Ambtenaar van de Burgerlijke stand ter erkenning; 3. Dat hem op 30/12/2013 werd meegedeeld dat deze erkenning zou worden uitgesteld; 4. Dat hij op 26/03/2014 de beslissing i.v.m. de intrekking van zijn BIVR heeft ontvangen; 5. Dat hij op 05/05/2014 een aanvraag deed voor een afspraak bij het vreemdelingenloket om zijn aanvraag tot verblijf op basis van zijn huwelijk in te dienen. Dat uit dit verloop kan worden afgeleid dat verzoeker ter goeder trouw heeft willen handelen door eerst zijn huwelijksakte ter erkenning aan te bieden, niet wetende dat voor een aanvraag gezinshereniging hij de beslissing van de Ambtenaar tot erkenning van zijn huwelijk helemaal niet diende af te wachten. Bovendien verbleef verzoeker maar liefst 3 jaar en 8 maanden in legaal verblijf. Men kan er dus ook vanuit gaan dat verzoeker zijn volledige sociale leven en zijn gezinsleven hier heeft uitgebouwd. Hij vormt reeds meer dan twee jaar een feitelijk gezin met zijn echtgenote, verzoeker heeft in België ook gewerkt, opleidingen en Nederlandse lessen gevolgd,… Zo volgde hij 1,5 jaar lang een opleiding bij de VDAB en volgde hij drie maanden een stage als hulpkok in het Sint-Elisabethziekenhuis. Bovendien woont ook het grootste deel van zijn familie in België. Dat verzoeker dan ook van mening is dat gelet op zijn goede trouw, zijn lange legale verblijf in België, het gezinsleven dat hij reeds gedurende jaren heeft met zijn echtgenote in België, de beslissing van verweerster niet alleen in strijd is met artikel 8 EVRM, maar verweerster ook onterecht heeft geoordeeld dat alle bovenvermelde redenen niet kunnen worden aanvaard als zijnde 'buitengewone

omstandigheden' in de zin van artikel 12 bis §1, tweede lid,3° van de vreemdelingenwet. Bovendien maakt ook het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uit van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen aangezien om geen enkele wijze een motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M. in de bestreden beslissing opneemt. In casu geeft de verwerende partij bovendien toe dat zij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, en toch bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering aangaande artikel 8 E.V.R.M."

3.2. Wat betreft de eerste bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoekers aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.
Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verzoeker niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum aan te vragen, zoals bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.
Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van formele motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing – waarvan hij blijkens zijn verzoekschrift kennis heeft – niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:*
1° […];
2° […];
3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;
4° […]"

In casu oordeelde de verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum aan te vragen.

De verwerende partij heeft daarbij gemotiveerd:

- "Het legaal verblijf dat betrokkene bekwam op basis van medische reden op 24.01.2011 en beëindigd werd op 08.10.2013 door de stabiele gezondheidstoestand van betrokkene, doet geen afbreuk aan het feit dat hij bij zijn aanvraag tot gezinshereniging op 06.05.2014 in het bezit dient te zijn van het noodzakelijke visum. Betrokkene had namelijk bij de beëindiging van zijn verblijfsrecht op basis van medische reden op 08.10.2013 het land moeten verlaten; hij werd tengevolge daarvan dan ook op 13.11.2013 uit het vreemdelingenregister geschrapt (…)"
- "*Het feit dat betrokkene ondertussen gehuwd is, weerhoudt hem er niet van alsnog terug te keren naar het land van herkomst om zich in orde te stellen met de vereiste documenten";*
- "Betrokkene haalt ook aan dat hij in het land van herkomst geen huis meer heeft om aldaar een tijdje te verblijven om zich in orde te kunnen stellen. Nochtans wordt in de huwelijksakte d.d. 31.05.2013 van betrokkene duidelijk vermeld dat hij een domicilie heeft in Marokko, rue […]."
- "Bovendien haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst geen werk heeft. Dit is geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis."
- "Betrokkene beweert ook dat het grootste deel van zijn familie in België verblijft, wat niet uitsluit dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Bovendien heeft betrokkene geen familie nodig om een visum aan te vragen in zijn land van herkomst."
- "De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving. Betrokkene wist bij het bekomen van het verblijfsrecht voor medische reden immers dat het slechts om een tijdelijk verblijfsrecht ging."

De Raad wijst erop dat verzoeker in deze de bewijslast draagt en dat het hem toekwam om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Hij moet in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen en het komt hem toe concreet aan te tonen waarom deze omstandigheden hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar het vereiste visum aan te vragen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag van 6 mei 2014 heeft beperkt tot het betoog dat hij "*jarenlang legaal in België [heeft] verbleven. Hij beschikt uiteraard niet meer over een huisvesting, noch werk in zijn land van herkomst. Ook is het grootste deel van zijn familie woonachting in België (…).*" Verzoeker "*meent dat er in die zin uitzonderlijke en buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag voor verblijf in te dienen vanuit België.*"
Verzoeker heeft in zijn verblijfsaanvraag niet concreet uiteengezet op welke wijze de aangehaalde omstandigheden hem verhinderen of beletten om zich in regel te stellen inzake de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een verblijfsaanvraag.
De Raad acht het in dit geval, gelet op het gebrek aan concrete toelichting, dan ook niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt dat de aangehaalde omstandigheden verzoeker niet verhinderen om alsnog terug te keren naar zijn land van herkomst om zich in orde te stellen met de vereisten documenten.

Dat verzoeker reeds in 2010 in het bezit werd gesteld van een A-kaart doet geen afbreuk aan het feit dat hij slechts een tijdelijke verblijfsmachtiging van één jaar genoot. Deze verblijfsmachtiging werd tweemaal verlengd, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. In de laatste beslissing tot verlenging van 18 september 2012, aan verzoeker betekend, werd duidelijk vermeld dat de verlenging een tijdelijk verblijf voor de duur van 12 maanden betrof. Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 8 oktober 2013, waarna de tijdelijke verblijfsmachtiging eindigde. Gelet op het feit dat de geldigheidsduur duidelijk op zijn A-kaart stond vermeld en dat verzoeker reeds tweemaal een verlenging van zijn verblijfsmachtiging had gevraagd, kan van hem worden verwacht dat hij wist dat zijn verblijf op 8 oktober 2013 eindigde.
Het gegeven dat hij nog een aanvraag tot verlenging had lopen die op 13 november 2013 werd geweigerd en dat hij pas in maart 2014 in kennis werd gesteld van deze weigering tot verlenging terwijl hij inmiddels al uit het vreemdelingenregister werd geschrapt, betekent niet dat hij in die periode nog legaal in België verbleef en doet dus geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet ernstig voorhouden van mening te zijn dat zijn A-kaart pas op 13 november 2013 werd ingetrokken.
Verzoeker benadrukt dat hij 3 jaar en 8 maanden legaal in België verbleef, doch hij vergist zich daar zijn tijdelijke verblijfsmachtiging reeds op 8 oktober 2013 eindigde, zoals hierboven vastgesteld.
De verwerende partij kon dan ook, gelet op het gebrek aan concrete toelichting over hoe zijn voormalig legaal verblijf verhindert dat hij het vereiste visum aanvraagt in Marokko, terecht vaststellen dat verzoekers legaal verblijf is beëindigd en dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij bij zijn aanvraag tot gezinshereniging in het bezit dient te zijn van het noodzakelijke visum.

Waar verzoeker poneert dat men, gelet op zijn legaal verblijf, er van kan uitgaan dat hij zijn volledige sociale leven hier heeft opgebouwd, dat hij in België heeft gewerkt, opleidingen en Nederlandse lessen heeft gevolgd, stelt de Raad vast dat verzoeker deze elementen in zijn verblijfsaanvraag niet uitdrukkelijk heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn verblijfsaanvraag in Marokko in te dienen, laat staan dat hij concreet heeft uiteengezet waarom deze elementen een beletsel vormen om alsnog een visum in Marokko aan te vragen.

In de eerste bestreden beslissing kan verder duidelijk worden gelezen dat rekening is gehouden met verzoekers feitelijke gezinsleven waarbij wordt geoordeeld dat de terugkeer van verzoeker om zich in regel te stellen met de wetgeving slechts een tijdelijke verwijdering inhoudt en dat hij wist dat hij daarvoor slechts een tijdelijke verblijfsmachtiging genoot. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het in zijn geval kennelijk onredelijk is om te verwachten dat hij tijdelijk alleen terugkeert naar zijn herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Volledigheidshalve kan in deze nog worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat Staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont noch in zijn verblijfsaanvraag, noch in het verzoekschrift concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. De loutere wens om niet tijdelijk te worden gescheiden van zijn echtgenote volstaat niet.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker het niet eens is met verweerders beoordeling en een andere mening is toegaan, maar hij maakt daarmee niet aannemelijk dat de aangehaalde omstandigheden onzorgvuldig, foutief of kennelijk onredelijk werden beoordeeld in het licht van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij een invulling heeft gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden” die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Dit geldt des meer nu verzoeker ook in zijn verzoekschrift niet concreet uiteenzet op welke wijze de aangehaalde omstandigheden hem verhinderen om terug te keren naar Marokko om het vereiste visum aan te vragen. Uit het voorgaande blijkt verder dat de verwerende partij op afdoende wijze heeft gemotiveerd over de verblijfsaanvraag.

Verzoeker uit nog kritiek tegen volgend motief: “*Betrokkene was dus reeds meer dan zes maanden in illegaal verblijf bij de indiening van huidige aanvraag. Pas op 05.05.2014 ondernam betrokkene de eerste stappen om zich in regel te stellen op basis van zijn huwelijk met zijn echtgenote niettegenstaande hij al sedert 13.05.2013 gehuwd is.”*
Dit maakt echter een overtollig motief uit zodat verzoekers kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige vaststellingen in deze beslissing en hetgeen hierboven werd besproken, zijn immers voldoende determinerend om de beslissing te schragen.
Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing geheel niet dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers voormalige legaal verblijf en het feit dat hij reeds gehuwd was in mei 2013 tijdens dit legale verblijf. De verwerende partij heeft immers over de specifieke elementen gemotiveerd en vastgesteld dat deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken, zoals hierboven besproken. Ten slotte merkt de Raad op dat de verwerende partij terecht vaststelt dat verzoeker reeds zes maanden illegaal verbleef bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag, aangezien zijn A-kaart op 8 oktober 2013 verliep en zijn tijdelijke verblijfsmachtiging toen ook eindigde. Verzoeker meent nog dat hij te goeder trouw heeft gehandeld en wist niet dat hij voor zijn aanvraag om gezinshereniging de erkenning van de huwelijksakte niet moest afwachten, zodat niet kan worden gesteld dat hij bewust lang heeft gewacht om zich in regel te stellen op basis van zijn huwelijk. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet staaft dat hij verkeerd werd geïnformeerd, kan de Raad enkel benadrukken dat het aan verzoeker toekomt zich om zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij wil instellen en dat hij zich voldoende moet informeren. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Wat betreft het bestreden bevel

Verzoeker klaagt aan dat het bestreden bevel geen enkele motivering bevat inzake artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

In het bestreden bevel worden verder de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt zijn juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen worden eveneens vermeld. Verzoeker wordt het bevel gegeven omdat zijn legaal verblijf is verstreken en tevens wordt hem een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen verleend. Verzoeker kan kennis nemen van deze motieven en betwist deze vaststellingen niet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel werd gegeven nadat over de verblijfsaanvraag van verzoeker van 6 mei 2014 – in het kader waarvan hij alle gronden voor zijn verzoek heeft kunnen uiteenzetten – werd beschikt. Beide beslissingen werden hem samen betekend.

In de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag van 6 mei 2014 werden alle door verzoeker aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem verhinderen om zijn verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Uit wat in punt 3.2. wordt besproken blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers gezinssituatie maar heeft geoordeeld dat deze niet van aard is om hem toe te laten zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen. Hij heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker ondertussen is gehuwd, hem er niet van weerhoudt alsnog terug te keren naar het land van herkomst om zich in orde te stellen met de vereiste documenten en dat de verwijdering van verzoeker slechts een tijdelijke verwijdering betreft om zich in regel te stellen met de wetgeving.

Wanneer wordt geoordeeld dat er geen elementen aanwezig zijn die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen om daar alsnog het vereiste visum aan te vragen, is het niet kennelijk onredelijk dat in navolging daarvan een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, waarin de illegaliteit van het verblijf wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Het bestreden bevel dient dan ook samen gelezen te worden met de beslissing tot onontvankelijkheid van 4 juni 2014.

De Raad concludeert dat de verwerende partij, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, wel degelijk rekening heeft gehouden met de grondrechten gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM, in casu het aangehaalde gezinsleven. Zij heeft nagegaan of de terugkeerplicht die zij oplegt de grondrechten van verzoeker niet schendt en heeft hierover gemotiveerd. Gelet op de in punt 3.2. aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en het EHRM, acht de Raad de gemaakte afweging niet kennelijk onredelijk.
De Raad wijst er ten slotte nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Uit artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt nog dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk wordt genomen en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag.
Verzoeker haalt geen specifieke of concrete argumenten aan waarmee hij aantoont dat het bestreden bevel alsnog een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

3.4. Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat verzoeker een schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet aantoont, noch aannemelijk maakt dat artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM werden miskend.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES